

Nr 33.

Av herr **Gustafsson** i Lekåsa, om anslag för bidrag till underhåll av vissa enskilda utfartsvägar.

Frågan om förbättrande av de enskilda vägarna, så att transporterna å dessa kunna ske med motorfordon, torde vara ett av de spörsmål, som kräver allt mera uppmärksamhet i samband med motorismens oavbrutet stegrade utveckling.

Dessa förbättringar måste ske, dels genom grundförbättringar, avseende att stärka underbyggnaden, dels genom ökat kontinuerligt underhåll. Under nuvarande förhållanden äro de människor, som äro bosatta långt från de allmänna vägarna, i detta avseende mycket vanlottade. Det är för dem omöjligt att i rimlig utsträckning komma i åtnjutande av de förbättrade kommunikationer andra ha glädje av, trots att de lägga sin tribut till det allmänna vägunderhållet.

Oavsett det utredningsarbete, som av 1935 års vägsakkunniga handhaves, synes det ligga i öppen dag att det här är fråga om ett synnerligen behjärtansvärt önskemål, som är väl förtjänt av riksdagens särskilda uppmärksamhet. Det förefaller icke riktigt att ett sådant ärende vidare skjutes på framtiden så att dessa människor alltjämt skola vara mycket betungade av fullgörandet av enskilt vägunderhåll, samtidigt som de icke kunna komma i åtnjutande av de förmåner, som vid allmänna vägar boende personer åtnjuta. Det torde bliva nödvändigt att utredningsvis upptaga detta viktiga specialproblem till särskild utredning, om rättvisa skall kunna ernås för de avlägset belägna bygdernas folk. Som ett provisoriskt tillgodoseende av vad rätt och rimlighet kräver skulle — enligt min uppfattning — lämpligen av automobilskattemedel ett anslag kunna ställas till länsstyrelsernas förfogande. Detta skulle efter vederbörlig prövning av behov och skälighet fördelas bland underhållsskyldiga av enskilda vägar, varvid även hänsyn toges till underhållsskyldighet och debiterad allmän vägs katt. Därigenom skulle de komma i åtnjutande av välbehörlig lättnad till dess saken definitivt kunde ordnas.

Med hänsyn till faran av en konjunktururomsvängning och det krav, som i så fall i en nära framtid kan komma att ställas på tillgängliga resurser för vägarbeten, synes det icke lämpligt att dessa medel tagas av de av regeringens för fondering avsedda. Från andra poster synas emellertid medel kunna tagas i anspråk för detta behjärtansvärda ändamål. Tanken föres därvid i synnerhet till den del av automobilskattemedlen, som i budgetförslaget avses för städerna. Bidragen till halvpermanentning av vägar, till stensättning av vägar och till inköp av gatsten synas vara poster, som förefalla att kunna

tåla en viss reducering. Det förefaller icke rimligt att före deras behov, som tryckas av kostnaderna för byggande och underhåll av enskilda vägar, skola sättas anslag, som komma dem till godo, som ha välordnade vägar eller gator ända fram till dörren och som dessutom bo nära järnväg, post, handelsbodas m. fl. fördelar. Här synes principen att i första hand hjälpa dem, som ha det sämre ställt, med fördel kunna tillämpas.

Under åberopande av vad som sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte ställa ett belopp av tre miljoner kronor till Kungl. Maj:ts förfogande att genom länsstyrelserna efter vederbörlig behovsprövning fördelas till byggnads- och underhållsskyldige å enskilda utfartsvägar, vilkas underhållskostnader äro särskilt betungande, med hänsynstagande till vederbörande uppdebiterade allmänna vägskatt.

Stockholm den 19 januari 1938.

Aron Gustafsson.